

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118013087
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118013087.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného E. H., nar. XX.XX.XXXX v O., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 28.02.2019, č. k. 3T/89/2018-270, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.06.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. H. zamieta.

odôvodnenie:

Okresný súd vo veci dňa 28.02.2019 rozhodol rozsudkom, č. k. 3T/89/2018-270 a uznal vinu obžalovaného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona a z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 10.09.2018 v čase asi o 09:45 hod. v Y., na ulici X. J. č. XXX, neoprávnene a bez súhlasu vlastníčky domu Z. H., prešiel bránou na dvor jej rodinného domu súpisné číslo XXX, tam začal rukou búchať na vchodové dvere a po tom, ako Z. H. tieto dvere otvorila, tak bez jej súhlasu vošiel hneď do vnútra tohto domu, kde zotrval približne 15 minút aj napriek tomu, že ho Z. H. opakovane vyzývala na opustenie domu, na jeho odchod, čo vykonal až potom, ako Z. H. začala telefonicky volať na tiesňovú linku polície, pričom takto konal aj napriek stále platným zákazom, aby

- nevstupoval do rodinného domu súpisné číslo XXX, nachádzajúceho sa na adrese X. J. XXX/XX, Y., postaveného v katastrálnom území Y. na parcele č. 2697/642 a zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, - a k Bc. Z. H. sa nepribližoval na vzdialenosť menšiu ako 50 metrov z dôvodu obáv o jej telesnú integritu ohrozenú jeho konaním,

ktoré mu Okresný súd Trnava ako neodkladné opatrenie uložil uznesením sp. zn. 40C/65/2018, dňa 01.08.2018, právoplatné dňa 31.08.2018 a vykonateľné dňa 15.08.2018, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného v čase rozhodnutia súdu pod č. ORPZ-TT-OPP7/76/2018-P na Obvodnom oddelení PZ Jaslovské Bohunice.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 349 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest a s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že sám obžalovaný sa vo svojej výpovedi v podstate priznal, že napriek zákazu priblížiť sa k poškodenej ako aj zákazu vstupu do obydľia poškodenej do rodinného domu súpisné číslo XXX, nachádzajúceho sa na adrese X. J. XXX/XX, Y., postaveného v katastrálnom území Y. na parcele č. 2697/642 a zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré mu

bolo uložené uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 40C/65/2018-25 zo dňa 01.08.2018, sa v inkriminovaný deň dostavil do domu poškodenej. Toto porušenie zákazu si odôvodňoval tým, že má s poškodenou dcéru a poškodenej s tým súhlasila, resp. sa s ním dohodla na stretnutí a preto neporušil uvedený zákaz. Rovnako nepopieral, že počas doby, kedy zotrval v obydli poškodenej došlo k hádke medzi mán a poškodenou, pričom ho požiadala aby opustil jej dom, rovnako ako aj skutočnosť, že ho mala upozorniť na to, že pokiaľ to nespraví zavolá na číslo 158. Dokonca sám obžalovaný sa priznal, že počas tohto uloženého zákazu sa s poškodenou stretol ešte niekoľkokrát, napríklad na ihrisku, ako aj to, že takéto incidenty sa odohrali viackrát. Okresný súd konštatoval, že výpoveď obžalovaného sa do značnej miery zhoduje s výpoveďou poškodenej, ktorá popísala situáciu zo dňa 10.09.2018, kde bez ohlásenia, resp. ich dohody prišiel k nej domov obžalovaný, ktorý behal po jej pozemku pri rodinnom dome, ako vstúpil do jej domu, s tým že po ich hádke, ktorá sa odohrala v kuchyni, niekoľkokrát žiadala obžalovaného aby opustil jej dom, čo však on nespravil a spravil tak až po tom, ako zavolala na číslo 158, pričom sa ho bála a aj pri tom plakala. Toto tvrdenie je podľa názoru okresného súdu podporené prepisom hovoru zo systému CoordCom zo dňa 10.09.2018, kde volala poškodenej na tiesňovú linku. Ďalej okresný súd konštatoval, že poškodenej ako aj svedkyňa Z. R. vypovedali o neustálom kontaktovaní sa zo strany obžalovaného.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že obžalovaný E. H. nie je z miesta bydliska bližšie hodnotený. V priestupkovom registri má obžalovaný za sledované obdobie 22 priestupkov, pričom v 12 prípadoch sa jednalo o priestupky na úseku cestnej premávky a 10 krát o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, pričom v 4 prípadoch sa jednalo o fyzické napadnutie svojej manželky X. H. a v 6 prípadoch sa jednalo o priestupky, kde boli na strane poškodenej Y. R. a Mgr. V. R.. Z aktuálneho odpisu registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol jedenkrát súdne trestaný trestným rozkazom Okresného súdu Trnava OT/191/2018 zo dňa 03.08.2018, za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 10 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky do 04.08.2020 (poškodenou bola Z. H.), pričom obžalovanému bolo v tomto rozhodnutí uložené obmedzenie nepribližovať sa k poškodenej na vzdialenosť 5 metrov.

Pri úvahe o druhu trestu a jeho výmere okresný súd následne vychádzal najmä zo všeobecných zásad uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona a z účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, pričom po zohľadnení závažnosti činu pre spoločnosť, spôsobu spáchania činu a jeho následku, zavinenia, pohnútky, poľahčujúcich okolností, priťažujúcich okolností a osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, uložil obžalovanému pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti (obžalovaný sa priznal len čiastočne, čo nezakladá poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona), a dvoch priťažujúcich okolnostiach (obžalovaný spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a už bol v minulosti súdne trestaný § 37 písm. m) Trestného zákona (trestným rozkazom Okresného súdu Trnava OT/191/2018 zo dňa 03.08.2018)) podľa § 349 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, nakoľko bola prevaha priťažujúcich okolností (zvyšuje sa spodná hranica o jednu tretinu), aplikácie absorpčnej zásady podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona nakoľko obžalovaný v jednočinnom súbehu spáchal dva prečiny, nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov, (t.j. pri dolnej trestnej sadzbe trestného činu podľa § 349 Trestného zákona, keď trest mohol ukladať v sadzbe od 28 mesiacov do 5 rokov (pôvodná sadzba 1-5 rokov)), pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný ešte nebol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody. Okresný súd uviedol, že musel ukladať jedine nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko obžalovaný sa dopustil trestného činu v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, resp. mesiac po prvom právoplatnom odsúdení.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný a to do výroku o vine ako i výroku o treste. Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že on sa vo svojej výpovedi priznal k spáchaniu trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona. Nepriznal sa k trestnému činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Priznal, že v kritickú dobu navštívil Z. H., na základe SMS správy. Návšteva prebiehala štandardne až pokým sa nezačali baviť o výživnom a o otcovstve. Nahnevalo ju to, keď jej povedal, že to musí dať do poriadku ona a to tak, že zapíše jeho ako otca do rodného listu a potom začne platiť výživné. Potom ho vyzvala, aby opustil dom, a že keď neodíde ide volať políciu. Dala mu ešte dve facky a kopla ho do rozkroku, avšak on nijako nereagoval na toto napadnutie. On svoju dcéru

ľúbi, má záujem sa starať o ňu. Keď jej robil ploty na dome a pomáhal jej na dome, doniesol jej filtráciu na bazén a namontoval, tepoval koberce a sedačky, nosil jej obedy z reštaurácie a teraz dávajú na neho trestné oznámenie. Obžalovaný vyslovil názor, že jeho konanie naplňuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, avšak nenaplnuje zákonné znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný tiež uviedol, že trest uložený prvostupňovým súdom vo výmere 30 mesiacov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, je nezákonný a neprimerane prísny, vzhľadom k okolnostiam jeho spáchania, ako aj k tomu, že súd nesprávne prihliadol na príťažujúce okolnosti. Zákonné rozpätie trestnej sadzby je 1 rok až 5 rokov. Aj prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že on sa v podstate priznal, pričom na túto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona neprihliadol. Navrhol túto poľahčujúcu okolnosť priznať. Podľa neho prvostupňový súd nesprávne prihliadol k príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože táto príťažujúca okolnosť nie je obligatórna, ale fakultatívna a súd môže na ňu neprihliadať, vzhľadom na povahu predchádzajúceho odsúdenia. On bol v minulosti odsúdený jedenkrát a to Okresným súdom Trnava OT/191/2018 zo dňa 03.08.2018, za v podstate rovnaké konanie, za rovnaký trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, pričom poškodenou bola tá istá osoba, Z. H. a bol mu uložený trest odňatia slobody na 10 mesiacov, so skúšobnou dobou 2 roky. Za niečo vyše jedného mesiaca od tohto odsúdenia, sa dopustil tohto prejednávaneho skutku. Navrhol, aby sa na predchádzajúce odsúdenie neprihliadalo, pretože možno očakávať, že súd rozhodne o premene tohto trestu na trest nepodmienečný, ktorý bude musieť vykonať. Obžalovaný mal ďalej za to, že prvostupňový súd tiež nesprávne prihliadol k tomu, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, nakoľko táto okolnosť už bola zohľadnená pri ukladaní úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, za dva trestné činy, preto v zmysle zásady „ne bis in idem“ nie je možné na túto príťažujúcu okolnosť prihliadnuť (stanovisko Najvyššieho súdu SR č. Tpj 104/2009 zo 14.06.2010). S poukazom na uvedené skutočnosti, by bol pomer poľahčujúcich a príťažujúcich iný, prevahu by mali poľahčujúce okolnosti, čo by znamenalo zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu a podstatne miernejší trest odňatia slobody, v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby 1 - 5 rokov. Obžalovaný navrhol, že nakoľko z uvedených skutočností vyplýva, že trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov odňatia slobody, so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia je nezákonný a neprimeraný, podľa § 321 ods. 1 písm. d) písm. e) Trestného poriadku, zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok súdu vo výroku o treste, nepriznať v rozsudku príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona a priznať mu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a uložiť mu na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní 1 rok so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Sám obžalovaný vo svojom podaní uviedol, že poškodená klame, pričom poukázal na jej odpovede na otázky položené jej na hlavnom pojednávaní dňa 31.01.2019. Zdôraznil, že po incidente ju nekontaktoval. Má za to, že poškodená súhlasila s jeho vstupom do domu. Podľa neho nemožno vylúčiť, že pri tomto incidente išlo len o bežný prejav jej povahy. Je tiež toho názoru, že výpoveď svedkyne R. je účelová, ktorá opisovala udalosti z iného dňa. Zabudol navrhnuť svedkyňu E. R., ktorá komunikovala pred ako aj po incidente s poškodenou.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie (v neprítomnosti poškodenej), na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, ako i obžalovaný a jeho obhajca. Obhajca obžalovaného predniesol odvolanie v zhode s jeho písomným vyhotovením. Obžalovaný uviedol, že veľmi ľutuje toho čo urobil.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospela k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom poškodenej Z. H. ako aj svedkyne Z. R., prečítaním výpovede svedka A. Z. z prípravného konania, oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi zabezpečenými v rámci prípravného konania.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil

individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, ktorý sa bránil v podstate tým, že on do domu vošiel so súhlasom poškodenej a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolací súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný E. H..

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčuje priamy svedok, ktorým je poškodená Z. H., ktorá spáchanie skutku popísala v zhode s jeho popisom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Svedeckú výpoveď poškodenej tiež potvrdzuje rad ďalších dôkazov, pre ktoré ani odvolací súd nemá rozumné pochybnosti o tom, že k spáchaniu trestného činu mohlo dôjsť inak resp. inou osobou než obžalovaným.

Poškodená uviedla, že obžalovaného upozornila, aby odišiel, že zavolá 158, už plakala a pýtala sa ho, prečo musí byť taký tvrdohlavý a nechce odísť. Na základe uvedeného tak nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovaného, že on nespáchal trestný čin porušovania domovej slobody.

Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodenej ani odvolací súd nezistil také logické nezrovnalosti, ktoré by mali jej výpoveď spochybníť, ako sa výpoveď poškodenej snažil spochybníť obžalovaný.

Odvolací súd k ďalším námietkam obžalovaného uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne postupoval, keď odmietol vykonať návrh na doplnenie dokazovania - výsluch svedkyne E. R. (bývalá partnerka obžalovaného, ktorá má poznať pomery medzi ním a poškodenou. K tomu treba uviesť, že menovaná svedkyňa pri incidente obžalovaného s poškodenou nebola a preto jej výsluch odvolací súd považuje za nadbytočný.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel, keď

zistil dve priťažujúce okolnosti. Okresný súd tiež správne obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Odvolací súd k námietkam obžalovaného ohľadom priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona uvádza, že jeho úvaha nie je správna. Táto priťažujúca okolnosť sa nepriznáva v prípade aplikácie tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Avšak pri ukladaní trestov za súbeh trestných činov súd vychádza z tzv. absorpčnej zásady, kedy je práve na mieste aplikácia § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd tiež nezistil žiadny rozumný dôvod na neaplikovanie § 37 písm. m) Trestného zákona, keď v prípade obžalovaného H. ide o špeciálneho recidivistu a naopak na aplikovanie § 36 písm. l) Trestného zákona, keď obžalovaný sa v celom rozsahu k spáchaniu trestných činov nepriznal.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného E. H. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.